

стари мотиви; и тука Данте е следвал тънката си интуиция на художник, макар, че сонети като тия, които започват "Откъде идвате така замислени?" и "Вие, жени, които вършите милосърдни дела", не са недостойни за него.

По-голяма човешка истина, свързана с спомена за Беатриче, намираме в сонетите, които представляват възникването и утвърждаването на увлечението към любимата жена, с такава непосредственост на противоречията си чувства, че поетичната реч добива почти драматично движение и въздействие.

[illegible]

Сърдцето, което помни, ала е вече смутено, говори към очите, които са отстъпили пред възникващата симпатия и я подхранват:

"Voi non dovreste mai se non per morte,
"La vostra donna, ch'è morta obliare."
Così dice l'meo core, e poi sospira.

/"Вие не бива, освен чрез смъртта, вашата мъртва жена да забравите."

ТѢИ каза сърдцето ми и си въздѣх-
на.

Все ~~вс~~ пак основното вдъхновение си остава все едно и също, ~~дехикете~~ щом мисълта за благословената Беатриче отново възкръсва и тържествува.

За да не ги нарека алегорични ~~лирични~~, все пак съвсем различни чувства и различно изкуство отличават някои други любовни стихове, особено тези, които възпяват доня "Пьетра" и които изглеждат писани няколко години преди изгнанието на поета. Тук Данте е завладян от една чувствена страст, за изразяването на която не му достигат линиите и багрите на "нежния нов стил": тук няма вече нежност и идеално преклонение, а буйност и мъчителни желания и тръпки и ~~бизарни~~ тревога, изострена от мисълта за красотата на жестоката жена. Аудожествената форма до която Данте тук прибегва е сложна и търсена, сякаш родена от желанието му да измери и упражни силата си в спънките на най-трудната метрика. Поетът взима отново от Арналдо Даниело лиричното ~~векетише~~ шестостипие с тясната му игра от ~~неизтрити~~ шест рими, които се възвръщат по едно точно правило; и в майсторското ~~запръщане~~ завиване и развиване на ~~ние~~ мисълта той умее да бъде добър: ковач на майчиния език", като провансалските трубадури. Естествено, че не всеки път и Данте излиза победител над тия трудности, защото това не е било човешки възможно; ала чувствава се, че поезията му не е от обикновените в пламенната пъргавина на ловко ~~изда~~ променящия се израз, в поразяващата новост на някой образ /напр. "Тя стоеше вледенена като сняг на сянка"/, в представата за съдбовната и безчувствена красота на жената, която блести сред зеленината на ливадите. Едно друго негово шестостипие, още по-комплицирано и действително "новост, която не е била замислена през никое време", не може да има друго значение, освен като опит за метрически упражнения, твърде любими за поета. ~~Най-малкото~~

Най-хубавите стихотворения вдъхновени от тази пламенна любов са две песни. В ^{първите} ~~една~~ /която започва "Аз ~~първите~~ ^{стигнах} до ~~първите~~ ^{звездата} ~~първите~~ ^{неве}" една серия от зимни картинки противопоставя в всяка ^{стро} строфа суровостта

една серия от зимни картинки противопоставя в всяка строфа суровостта